06/07/2026

Μητροπολίτης Πειραιώς: «Οι καιροί μας είναι χαλεποί»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Πειραιώς Ιερούργησε, χθες Κυριακή 5 Ιουλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ημέρα κατά την οποία τιμάται στον Ναό η Σύναξη της Υπεραγίας Θεοτόκου της επικεκλημένης ‘’Τριχερούσης’’, ιερό αντίγραφο της οποίας κοσμεί και ευλογεί επί 13 έτη την τοπική μας Εκκλησία.

Κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του, αρχικά, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ιδιαίτερη ευλογία που έχει δεχθεί η πόλη του Πειραιά και υπενθυμίζοντας δύο θαυμαστά περιστατικά, υπογράμμισε ότι η Κυρία Θεοτόκος έχει αποδείξει εμπράκτως τη μητρική Της προστασία προς την πόλη μας.

«Είμεθα ειλικρινώς παρά Θεού ηλεημένοι και ευλογημένοι, διότι κατοικούμε σε μία πόλη Παναγιοσκέπαστη», σημείωσε χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος, αναφέροντας τόσο το γεγονός της εύρεσης της θαυματουργού Ιεράς Εικόνος της Παναγίας «Ρόδον το Αμάραντον» στα βράχια της Πειραϊκής το 1895, γεγονός το οποίο, όπως είπε, συνδέθηκε με τη θαυματουργική απαλλαγή της πόλεως από τη φοβερή επιδημία της ευλογιάς, όσο και το γεγονός της εμφάνισης της Υπεραγίας Θεοτόκου στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς το βράδυ της 24ης προς 25η Μαρτίου 1929, όπου επαναλήφθηκε το θαύμα «του ιερού οράματος, της ιεράς οπτασίας, του Αγίου Ανδρέου του δια Χριστόν σαλού, στη Βασιλίδα των Πόλεων, στην Κωνσταντινούπολη, στο Ναό των Βλαχερνών». Όπως υπογράμμισε, ενώπιον πλήθους πιστών και των αρχών της εποχής, η Υπεραγία Θεοτόκος εμφανίσθηκε και απέθεσε και πάλι το ιερό Της Μαφόριον, ευλογώντας τον ευσεβή λαό του Κυρίου.

«Το ίδιο ακριβώς θαύμα συνέβη και εδώ στην πόλη μας, στο Ναό της Ευαγγελιστρίας» είπε στη συνέχεια, συνδέοντας τα θαυμαστά αυτά γεγονότα με την ιστορία του ιερού Ναού της Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο οποίος ανεγέρθηκε προς τιμήν της ευρέσεως της Ιεράς Εικόνος του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Ιερά Νήσο Τήνο το 1823, μέσα στο ιστορικό πλαίσιο του αγώνος της Εθνικής Παλιγγενεσίας. «Ενέπνευσε τους πολεμάρχους του Γένους και τους έδωσε τη βεβαιότητα ότι ο Αγώνας θα στεφθεί, ως και συνέβη, υπό θαυμαστής επιτυχίας και ο λαός του Θεού θα πάψει να είναι σκλάβος και ραγιάς στον Αγαρηνό δυνάστη», πρόσθεσε.

Με αυτόν τον τρόπο, όπως τόνισε, η παρουσία της Παναγίας συνδέεται άρρηκτα τόσο με την πνευματική ζωή όσο και με την ιστορική πορεία του Γένους, ενισχύοντας και εμψυχώνοντας τους αγώνες των Ελλήνων για ελευθερία και επιβίωση.

Μιλώντας εκτενώς για το ιερό πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου, όπως αυτό τιμάται διά της θαυματουργού Εικόνος της Παναγίας της ‘’Τριχερούσης’’, συνδέοντας την τιμή αυτή με το μεγάλο θαύμα που επετέλεσε η Θεοτόκος υπέρ του Οσίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, ανέφερε: «Σήμερα τιμούμε την ενθρόνιση της Ιεράς Εικόνος της Υπεραγίας Θεοτόκου, της επικεκκλημένης ‘’Τριχερούσης’’, η οποία συνδέεται άρρηκτα με το μεγάλο θαύμα που επιτέλεσε η Μητρική της αγάπη και Σκέπη στον Όσιο και Θεοφόρο Πατέρα ημών Ιωάννη το Δαμασκηνο».

«Εκείνος, εις ανάμνησιν της μεγίστης αυτής θεραπείας δωρεάς και ευεργεσίας, ιστόρισε την Ιερά Εικόνα της Θεοτόκου προσθέτων μια τρίτη χείρα», συμπλήρωσε, καθώς όπως επεσήμανε ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός υπήρξε θύμα συκοφαντιών, με αποτέλεσμα να αποκοπεί η δεξιά του χείρα. Μέσα στον πόνο και την οδύνη του, ο Όσιος προσέφυγε με πίστη ενώπιον της ιεράς εικόνος της Θεομήτορος, ζητώντας τη θεία επέμβαση. «Μετά κλαυθμού και πόνου εζήτησε τη θεία θεραπεία», είπε χαρακτηριστικά, σημειώνοντας πως η Υπεραγία Θεοτόκος θαυματουργικά αποκατέστησε το αποκομμένο μέλος, επιβεβαιώνοντας την άπειρη μητρική Της φιλανθρωπία.

Στη συνέχεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος μιλώντας για την Ευαγγελική Περικοπή η οποία «αναφέρεται στη θεραπεία των δύο δαιμονιζομένων στα Γέργεσα, στην πόλη των Γεργεσηνών, μια πόλη κοντά στην θάλασσα της Τιβεριάδος, στη λίμνη της Γεννησαρέτ». Αναλύοντας την περικοπή επεσήμανε πως οι δαιμονιζόμενοι του Ευαγγελίου, «κατεχόμενοι από τον πονηρό δαίμονα ήσαν ‘’χαλεποί λίαν’’», δηλαδή τρομακτικοί, σκληροί, φοβεροί, απάνθρωποι, εγκληματικοί. Κατοικούσαν μέσα σε κάποια μνήματα και ήταν ο φόβος και ο τρόμος της περιοχής. Κανείς δεν ηδύνατο να διέλθει από την περιοχή εκείνη, διότι οι άνθρωποι αυτοί ελαυνόμενοι υπό των δαιμόνων ήσαν μέγας τρομακτικός κίνδυνος».

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η κατάσταση αυτών των ανθρώπων καταδεικνύει το βάθος της πνευματικής αλλοιώσεως που προκαλεί η απομάκρυνση από τον Θεό, ενώ αναφερόμενος στο γεγονός της εισόδου των δαιμόνων στην αγέλη των χοίρων, τόνισε ότι η άδεια που έδωσε ο Κύριος συνδέεται με την πνευματική κατάσταση των Γεργεσηνών, οι οποίοι είχαν επιδοθεί σε παράνομες και αντίθεες πρακτικές οικονομικού οφέλους, κατά παράβαση του Μωσαϊκού Νόμου.

«Δυνάμει του Μωσαϊκού Νόμου η εκτροφή των χοίρων ήταν μεγάλη αμαρτία. Εθεωρούνται ακάθαρτα ζώα και δεν επιτρέπεται στους ευσεβείς Εβραίους η βρώσις του χοιρίου κρέατος», είπε χαρακτηριστικά και συνέχισε: «Αλλά την εποχή εκείνη την Ιουδαία την κατείχαν οι Ρωμαίοι, οι οποίοι ηρέσκοντο πολύ στη βρώση

του χοιρίου κρέατος. Για αυτό και οι Γεργεσηνοί είχαν επιδοθεί σε ένα παράνομο και αντίθεο εμπόριο. Για να καταδείξει, λοιπόν, ο Κύριος ακριβώς αυτό το γεγονός και να στηλιτεύσει με την υπερέχουσα διδακτική Του δύναμη και την πραγματικά αληθινή Του αγάπη την παρανομία των ανθρώπων εκείνων και την παράβαση του νόμου του Θεού, επέτρεψε στα δαιμόνια να εισέλθουν στους χοίρους για να καταδειχθεί το έγκλημα το οποίο επιτελούσαν οι Γεργεσηνοί».

«Να, λοιπόν, η αιτία για την οποία ζήτησαν από τον Κύριο να φύγει μακριά τους. Η αμαρτία», σημείωσε ο Σεβασμιώτατος μιλώντας για τη στάση των κατοίκων των Γεργεσηνών, οι οποίοι, αντί να δοξάσουν τον Θεό για το μεγάλο θαύμα της θεραπείας των δύο δαιμονιζομένων, παρακάλεσαν τον Χριστό «να φύγει από τα όριά τους». Και συνέχισε: «Αυτή η ίδια αιτία είναι, αδελφοί μου, δυστυχώς και το δυσώδες εφαλτήριο για το οποίο σήμερα ο κόσμος, η εποχή μας, η ανθρωπότητα διώκει το Θεό και ζητεί από το Θεό να φύγει μακριά από τις κοινωνίες μας και τις καρδιές μας ψηφίζοντας άθεσμους νόμους, εγκληματικές ενέργειες και πράξεις που απομειώνουν την ανθρώπινη οντολογία, φυσιολογία και μορφολογία. Η αμαρτία είναι η αιτία της σχάσεως του κόσμου από τον Θεό».

Όπως τόνισε, η στάση αυτή αποκαλύπτει την τραγική υπαγωγή του ανθρώπου στην αμαρτία, όταν το υλικό συμφέρον υπερισχύει της πνευματικής αλήθειας και της σωτηρίας και έτσι «στεκόμαστε απέναντι στο Θείο νόμο, απέναντι στην παφλάζουσα από αγάπη καρδιά του Θεού και Του ζητούμε και εμείς, σαν τους Γεργεσηνούς, να φύγει μακριά μας. Έξω από τις κοινωνίες μας και πέρα από τις καρδιές μας».

«Οι καιροί μας είναι χαλεποί», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, επισημαίνοντας ότι, ακόμη και αν δεν εμφανίζονται οι δαιμονιζόμενοι με τον τρόπο της ευαγγελικής εποχής, εντούτοις πολλοί άνθρωποι «χειμάζονται από τα νύχια των πονηρών δαιμόνων και είναι υποκείμενα της μανίας του εχθρού». Έκανε λόγο για μία «δαιμονιζομένη εποχή κατά την οποία το έγκλημα με τις μύριες μορφές υψώνει με θρασύτητα την κεφαλή του και διεκδικεί την επιβολή του επάνω στον μικροσκοπικό μας πλανήτη και στις καρδιές μας». «Με τη φοβερή παραβατικότητα, με την ασέβεια, με την ανεστιότητα, με την ηθική παρακμή των κοινωνικών συνόλων».

«Ας παρακαλέσουμε τη Μητέρα του Θεού και των ανθρώπων να μας εμπνεύσει φώτιση, ευλογία, αγιασμό. Να μας χαρίσει τη Χάρη του Υιού της. Να ικετεύσει και να μεσιτεύσει για μας στον αιώνιο Θεό να απαλλαγούμε κι εμείς από οιονδήποτε δαιμονισμό φέρουμε και πράττουμε στη ζωή μας», τόνισε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας παράλληλα πως «οι καιροί μας είναι χαλεποί όπως χαλεποί ήσαν οι δαιμονιζόμενοι, αλλά κοντά μας, μέσα μας,

γύρω μας έρχεται ο Χριστός. Μην Τον διώξουμε, αδελφοί, όπως οι Γεργεσηνοί». «Ας Του ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς μας για να έχουμε θεραπεία, σωτηρία, λύτρωση και αγιασμό», είπε καταλήγοντας.